

NEKA TUĐA PRAVILA

STIVEN KELMAN

Preveo
Marko Mladenović

Laguna

Naslov originala

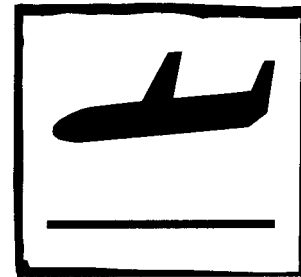
Stephen Kelman
PIGEON ENGLISH

Copyright © 2011 by Stephen Kelman
Illustrations © 2011 by Holly Macdonald
Translation copyright © 2011 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za putnika

Radije bih učio od jedne ptice kako da pevam
no poučavao deset hiljada zvezda kako da ne plešu
E. E. Kamings

MART

Videla se krv. Bila je tamnija nego što sam mislio. Bila je svuda na tlu ispred *Džoove piletine*. Čisto ludilo.

Džordan: „Daću ti milion funti ako je dodirneš.“

Ja: „Nemaš ti milion.“

Džordan: „Onda jednu.“

Želeo sam da je dodirnem, ali nisam mogao da priđem dovoljno blizu. Na putu mi je bila traka:

STOP POLICIJA

Ako prekoračiš tu traku, pretvoriš se u prah.

Zabranili su nam da se obraćamo policajcu, on je morao da pazi za slučaj da se ubica vrati. Video sam lisice koje su mu visile s opasača, ali nisam video pištolj.

Dečakova mama je čuvala krv. Želela je da ona ostane tu, videlo se. Kiša je želela da dođe i da je spere, ali ona joj neće dozvoliti. Nije plakala, samo je bila ukočena i besna kao da joj je posao da

uplaši kišu da se vrati na nebo. Jedan golub je tražio nešto da prezalogaji. Ušetao je pravo u krv. Pritom je bio i tužan, videlo mu se po očima, koje su bile skroz ružičaste i bez sjaja.

Cveće je već bilo savijeno. Bilo je fotografija mrtvog dečaka u njegovoj školskoj uniformi. Imao je zeleni džemper.

Moj džemper je plav. Moja uniforma je bolja. Ne valja samo kravata, mnogo me grebe. Mrzim kad me kravata tako grebe.

Bilo je pivskih boca umesto sveća i poruka koje su mrtvom dečaku napisali njegovi drugovi. Svi su rekli da je bio sjajan drug. Nije sve bilo po pravopisu, ali nije mi smetalo. Na ogradi su bile njegove kopačke, privezane pertlama. Bile su to maltene nove najke, s kramponima od pravog metala i sve to.

Džordan: „Da ih marnem? Njemu više ne trebaju.“

Samo sam se pravio da ga ne čujem. Džordan ih nikada ne bi stvarno ukrao, bile su mu velike za milion brojeva. Izgledale su isuviše prazne dok su samo visile tamo. Želeo sam da ih obujem, ali ne bi mi odgovarale.

Ja i mrtvi dečak nismo bili pravi prijatelji; nisam ga često viđao jer je bio stariji i nije išao u moju školu. Umeo je da vozi bicikl bez ruku i ja nikada nisam poželeo da padne. Izmolio sam molitvu za njega u glavi. Glasila je samo „žao mi je“. Samo sam toga uspeo da se setim. Pravio sam se da ću, ako budem gledao dovoljno pomno, naterati krv da se pokrene i vrati u oblik dečaka. Da ću ga tako oživeti. To se već jednom desilo; tamo gde sam ranije živeo bio je jedan poglavica koji je tako povratio sina. To je bilo davno, pre nego što sam se rodio. Kunem vam se, bilo je to pravo-pravcato čudo. Ovoga puta nije upalilo.

Dao sam mu svoju lopticu skočicu. Ne treba mi više, imam još pet ispod kreveta. Džordan mu je dao samo kamenčić koji je pronašao na zemlji.

Ja: „To se ne računa. Mora da bude nešto što je bilo tvoje.“

Džordan: „Nemam ništa. Nisam znao da treba da donesemo poklon.“

Dao sam Džordanu bombonu od jagode da je dà mrtvom dečaku, zatim mu pokazao kako da se prekrsti. Obojica smo se prekrstili. Bili smo veoma mirni. Čak smo se osećali kao da je trenutak važan. Trčali smo skroz do kuće. Lako sam pobedio Džordana. Svakoga mogu da pobedim, najbrži sam u sedmom razredu. Samo sam želeo da pobegnem pre nego što nas sustigne umiranje.

Ovde su zgrade baš moćne. Moj neboder je visok kao svetionik u Džejmstaunu.* Tu su tri nebodera u nizu: Kuća Luksemburg, Kuća Stokholm i Kuća Kopenhagen. Ja živim u Kući Kopenhagen. Moj stan je na devetom spratu od njih četrnaest. Ne plašim se više; sad smem da gledam s prozora a da mi se stomak ne prevrne. Volim da se vozim liftom, mnogo je gotivno, naročito kada si sâm unutra. Onda možeš da budeš avet ili uhoda. Zaboraviš čak i na miris pišačke jer ideš tako brzo.

Na dnu je opasna promaja, vetar samo šiba. Ako stojiš na dnu, tamo gde se neboder susreće s tlom, možeš da raširiš ruke i da se praviš da si ptica. Osećaš kako vetar hoće da te podigne, gotovo kao da letiš.

Ja: „Raširi još ruke.“

Džordan: „Ne mogu šire od ovoga! Ovo je baš gej, neću to više da radim!“

Ja: „Nije gej, super je!“

* Jedna od dve najstarije četvrti u Akri, glavnom gradu Gane. (Prim. prev.)

Kunem vam se, to je najbolji način da osetiš da si živ. Samo ne želiš da te vetar podigne, jer ne znaš gde će te ispustiti. Mogao bi da te ispusti u grmlje ili more.

U Engleskoj za sve postoji gomila različitih reči. Ako jednu zaboraviš, uvek je tu još neka. To je vrlo korisno. Gej, glupo i trulo, sve znači isto. Pišati, šorati i zviždati sve znači isto (isto kao i pustiti pevcu krv). Za *bulu** ima milion reči. Kada sam došao u svoju novu školu, znate li šta me je Konor Grin prvo pitao?

Konor Grin: „Je l' voliš kifle?“

Ja: „Ne.“

Konor Grin: „Jesi siguran da ne voliš kifle?“

Ja: „Jesam.“

Konor Grin: „Ali jesi li zaista siguran?“

Ja: „Čini mi se.“

Nastavio je da me pita je l' volim kifle. Nije hteo da prestane. Na kraju me je samo smorio. Onda nisam više bio siguran. Konor Grin se smeja. Nisam znao zašto. Zatim mi je Manik rekao da je to štos.

Manik: „Ne pita te on je l' voliš kiflu, pita te je l' voliš onu stvar. Svakoga to pita. To je običan štos.“

Samo se kaže kifla, a u stvari znači *bula*.

Kifla.

Konor Grin: „Moj si! Progutao si udicu!“

Konor Grin vazda zbija štoseve. Samo unosi pometnju. To ti prvo kod njega zapadne za oko. Bar nisam izgubio. Stvarno ne volim kifle. Štos ne pali ako je istina.

* Akan (jedan od najrasprostranjenijih domorodačkih jezika u Gani): penis. (Prim. prev.)

* * *

Neki ljudi koriste svoj balkon da na njemu suše rublje ili gaje biljke. Ja svoj koristim samo da gledam helikoptere. Malo mi se zavrti u glavi. Ne možeš tamo napolju da ostaneš duže od jednog minuta jer ćeš se pretvoriti u ledenicu. Video sam X-Fajera kako piše svoje ime na zidu Kuće Stokholm. Nije znao da ga vidim. Bio je baš brz, a reči su ipak ispale gotivno. Želim i ja da napišem svoje ime tako veliko, ali boja u spreju je mnogo opasna: ako dospe na tebe, više ne može da se spere, čak zauvek.

Mlado drveće je u kavezu. Stavljaju kavez oko drveta da te spreče da ga ukradeš. Kunem vam se, mnogo je šašavo. Ko bi ukrao drvo? Ko bi izbo dečaka samo da mu uzme klopku iz *Džoove piletine*?

Kad mama prebaci telefon na razglas, oni zvuče kao da su daleko. Tati glas odjekuje kao da je zatočen u podmornici na dnu mora. Ja se pravim kao da mu je ostalo vazduha za jedan sat; ako ga do tada ne spasu, gotovo je. Uvek se od toga izbezumim. Dok tata ne pobegne, ja sam muškarac u kući. Tako je čak i rekao. Moja dužnost je da vodim računa o svemu. Ispričao sam mu za svog goluba.

Ja: „Golub nam je uleteo kroz prozor. Lidija se uplašila.“

Lidija: „Šta! Nisam!“

Ja: „Jeste. Kazala je da će šiznuti od njegovih krila. Morao sam da ga uhvatim.“

Stavio sam malo brašna na dlan i golub je sleteo na njega. Samo je bio gladan. Prešao sam ga s brašnom. Moraš da hodaš baš polako; ako ideš prebrzo, golub će samo da se uplaši i da opet odleti.

Lidija: „Požuri! Ugrišće nekoga!“

Ja: „Saberu se! Samo želi da izađe. Zaveži ili ćeš ga uplašiti.“

Grebuckao mi je dlan nožicama kao da je pile. Bilo je divno. Odredio sam ga za svog posebnog goluba. Lepo sam ga

ošacovao da mu zapamtim boje; zatim sam ga pustio na balkon i on je samo odleteo. Ne moraju da se ubijaju.

Tata: „Tako treba.“

Tati se smeškao glas. Volim kad mu se glas smeška, to znači da sam bio dobar. Nisam posle morao da perem ruke, moj golub nije zarazan. Stalno ti govore da pereš ruke. Kunem vam se, ovde ima toliko bakterija da ne biste verovali! Svi su vazda u strahu od njih. Najsmrtonosnije su bakterije iz Afrike, zato je Vilis pobegao kada sam hteo da se pozdravim s njim, misli da će umreti ako udahne moje bakterije.

Nisam ni znao da sam doneo bakterije sa sobom. One ne mogu da se oseće ni da se vide niti šta drugo. Bogami, bakterije su baš nezgodne! Baš me briga što me Vilis mrzi, on igra prljavo i nikad mi ne dodaje loptu.

Agnes obožava da pravi mehuriće od pljuvačke. Dozvoljavaju joj samo zato što je još beba. Ja čak i želim da ih pravi što više. Koliko god želi i to zauvek.

Ja: „Zdravo, Anges!“

Agnes: „O!“

Bogami, kada Agnes kaže „zdravo“, uši ti zazvone kao neko ludo zvono. Kada Agnes kaže „zdravo“, mama plače i smeje se u isto vreme; ne poznajem nikoga drugog ko to može. Agnes nije mogla da dođe s nama jer mama mora stalno da radi. Umesto nje, na nju pazi baba Ama. To je samo dok tata ne rasproda stvari iz radionice, onda će kupiti još karata i svi ćemo ponovo biti zajedno. Prošlo je samo dva meseca otkad smo otišli, počneš da ih zaboravljaš tek posle godinu dana. Neće toliko potrajati.

Ja: „Umeš li da kažeš 'Hari'?“

Tata: „Ne može još. Strpi se malo.“

Ja: „Šta radi?“

Tata: „Samo pravi još mehurića. Briši sad polako.“

Ja: „Dobro. Brzo dođite. Donesite malo *Ahomke*,* ne mogu ovde da je pronađem. Volim te.“

Tata: „Vol

Tada se istrošila telefonska kartica. Uvek mrzim kada se to desi. Uvek me uhvati nespregnog, iako se događa svaki put. Kao kada noću gledam helikoptere a oni utihnu, a ja vazda pomislim da će se srušiti na mene. Kunem vam se, kamen mi padne sa srca kada se motor ponovo upali!

Video sam jednog pravog mrtvaca. Tamo gde sam ranije živio, na pijaci u Kanešiju. Jednu prodavačicu pomorandži udario je tro-tro,** niko ga nije video kako nailazi. Pravio sam se da su pomorandže koje su se otkotrljale na sve strane njene srećne uspomene i da traže nekoga novog da se za njega zalepe da ne bi propale. Dečaci što glancaju cipele hteli su da ukradu neke pomorandže koje nisu pregažene, ali tata i još jedan čovek naterali su ih da ih vrata u njenu korpu. Dečaci što glancaju cipele trebalo bi da znaju da se nikada ne krade od mrtvih. Pravednici imaju dužnost da pokažu bezbožnicima pravi put. Moraš da im pomogneš kako god znaš i umeš, čak i ako oni to ne žele. Oni samo misle da ne žele, a u stvari žele. Pravednik si samo ako možeš da otpevaš sve crkvene pesme a da ne gledaš u reči. To mogu samo pastor Tejlor i gospodin Frimpong, a obojica su baš stari. Gospodin Frimpong je toliko star da u ušima ima pauke, video sam ih rođenim očima.

U crkvi smo izmolili naročitu molitvu za mrtvog dečaka. Zamolili smo da se njegova duša uznesu u naručje Gospoda i da Gospod smekša srce njegovim ubicama da bi se oni predali.

* Bombone s đumbirom. (Prim. prev.)

** Minibus. (Prim. prev.)

Pastor Tejlor je imao posebnu poruku za svu decu. Rekao je da treba da kažemo ako poznajemo nekoga ko ima nož.

Lidija je ljuštila kasave za fufu.*

Ja: „Ti imaš nož! Reći ću im za tebe!“

Lidija: „Beži, bre. Čime da ih ljuštim, kašikom?“

Ja: „Možeš da ih oljuštiš dahom. Smrdi ti iz usta kao zmaju.“

Lidija: „Tebi smrdi kao keru. Da nisi opet lizao čmarove?“

To nam je omiljena igra, da vidimo ko može da smisli bolju uvredu. Obično ja pobeđujem. Zasad imam hiljadu bodova a Lidija tek dvesta. Igramo samo kad mama ne čuje. Ubo sam se viljuškom. Samo u ruku. Želeo sam da vidim koliko će boleti i koliko će dugo ostati rupe. Svima sam hteo da kažem da su mi to čarobni belezi od rođenja i da oni znače da mogu da čitam misli. Ali nestali su posle minut. I dalje je ludački bolelo.

Ja: „Pitam se kako li je kada te neko stvarno ubode. Pitam se vidiš li zvezde.“

Lidija: „Hoćeš da proveriš?“

Ja: „Ili vatru. Kladim se da vidiš vatru.“

Moj mustang ima vatru. Imam četiri automobila: mustang, bubu, leksus i *Suzukijev* džip. Najbolji mi je mustang, on je mnogo gotivan. Plav je i na poklopcu motora ima vatru, a ta vatra je u obliku krilâ. Nema ogrebotina jer ga nikada ne lupam, samo ga gledam. Još vidim tu vatru kada zažmurim. Mora da tako izgleda umiranje, s tim što vatra više nije lepa jer stvarno peče.

* Kasava (manioka), tropska biljka čiji koren sadrži mnogo skroba; koristi se i za spravljanje fufua, gustog, testolikog zapadnoafričkog jela. (Prim. prev.)

Manikov tata mi je pokazao kako da vežem kravatu. Bio mi je prvi dan u novoj školi. Sakrio sam kravatu u torbu, hteo sam da im kažem da su mi je ukrali. Ali kada sam stigao u školu, uplašio sam se. Svi su imali kravatu. S Manikom je bio i Manikov tata. On je to i predložio.

Manikov tata svaki dan prati Manika u školu. Mora da ga čuva od razbojnikâ. Maniku su jednom skinuli patike. Skinuo ih je jedan iz Družine sa Del farma. Kada su videli da im ne odgovaraju, bacili su ih na drvo. Manik nije mogao da ih spusti jer je predebeo da se uzvere na drvo.

Manikov tata: „Samo nek pokušaju opet. Sledeći put ima da bude druga priča, džukele male.“

Manikov tata je baš opasan. Uvek je besan. Ume da se mačuje. Kunem vam se, drago mi je što nisam Manikov neprijatelj! Manikov tata mi je stavio kravatu i vezao čvor. Pokazao mi je kako da skinem kravatu a da je ne razvezujem. Samo napraviš dovoljno veliku rupu da kroz nju provučješ glavu, a zatim skineš kravatu preko glave. Tako ne moraš da vezuješ kravatu svaki dan. To može tako. Sada više nikada u životu

neću morati da vezujem kravatu. Pobedio sam kravatu u nje-
noj vlastitoj igri!

U mojoj novoj školi nema pesama. U mojoj staroj školi najbolje je bilo kada je Kofi Aloti izmislio sopstvene reči:

Kofi Aloti: „*Pred prestolom našeg Oca
sipamo molitve vatrene.
Molim te, ne daj babi da mi zvoca
i ne daj kevi da se dere na mene.*“

Kunem vam se, toliko su ga išibali da smo pesmu prozvali „Kofijeva šiba“!

Isprva smo ja i Lidija ostajali zajedno za vreme odmora. Sada smo sa svojim drugovima. Ako vidimo jedno drugo, moramo da se pravimo da se ne poznajemo. Gubi onaj koji prvi kaže „zdravo“. Na odmoru se igram bombaša samoubice i zombijâ. Bombaš samoubica je kad se zatrčiš u nekoga i udariš u njega što jače možeš. Ako se taj neko preturi, dobijaš sto bodova. Ako se samo pomeri ali ne padne, onda je deset bodova. Neko uvek čuva stražu jer je zabranjeno igrati se bombaša samoubice. Ako te nastavnik uhvati da se igraš, bićeš kažnjen.

Kada se igraš zombijâ, samo se ponašaš kao zombi. Dobijaš dodatne bodove za vernost.

Kada ne igraš igre, možeš koječime da se menjaš. Za menjažu se najviše traže sličice fudbalera i slatkiši, ali možeš da se menjaš za bilo šta ako to neko želi. Ševon Braun i Salim Kan menjali su se za satove. Sat Salima Kana pokazuje vreme na mesecu, ali je sat Ševona Brauna veći i napravljen je od pravog titanijuma. Oba su strava. Svi su bili zadovoljni menjažom, ali onda je Salim Kan poželeo svoj sat nazad.

Salim Kan: „Predomislio sam se, to je sve.“

Ševon Braun: „Ali rukovali smo se u to ime.“

Salim Kan: „Prekrstio sam prste, taj fazon.“

Ševon Braun: „Pičkice. Dva udarca.“

Salim Kan: „Ne, čoveče. Jedan.“

Ševon Braun: „Ali jedan u glavu.“

Salim Kan: „U rame, u rame.“

Ševon Braun: „Seronjo.“

Ševon Braun je udario Salima Kana iz sve snage i ovome je utrнула ruka. Sâm je kriv što je prekršio dogovor. Samo se uplašio da mu se mama ne razbesni.

Ja još nemam sat, a i ne treba mi. Zvono ti govori gde treba da budeš, a u učionici postoji časovnik. Kada nisi u školi ne moraš da znaš koliko je sati, stomak ti kaže kada je vreme za klop. Samo odeš kući kad dovoljno ogladniš, tako nikada ne zaboraviš.

Ja sam bio onaj mrtvi dečak. X-Fajer nam je pokazivao kako se ubada. Nije se služio pravim nožem, samo prstima. Ipak su bili prilično oštri. X-Fajer kaže da moraš da budeš baš brz kada ubadaš nekoga, jer i ti to osetiš.

X-Fajer: „Kada nož uđe u njega, ti osetiš gde on udari. Ako udari u kost ili šta već, to je odvratno, čoveče. Najbolje ti je da ga gađaš u nešto mekano kao što je stomak, pa da uđe lepo i glatko; tako ništa ne osetiš. Najgore je bilo kad sam prvi put nekoga krknuo, čoveče. Ispala su mu sva creva. Bilo je mnogo bolesno. Još nisam znao kud da ciljам, pa sam ga pogodio pre-nisko, taj fazon. Zato sada gađam sa strane, blizu jufkica. Tako ne ispadne ništa gadno.“

Dizi:* „Kad sam ja nekoga prvi put krknuo, zaglavilo mi se sečivo. Udario sam u rebro ili šta već. Morao sam da vučem kao lud da bih ga izvukao. Bio sam u fazonu, vrati mi nož, pičko!“

* Engl.: *Dizzy* – u žargonu, budala, šašavko, blesan. (Prim. prev.)

Klips:* „Taj fazon. Samo želiš da ga ubodeš i da odmagliš odatle. Nema zezanja.“

Kila se nije priključio. Samo je ćutao. Možda on još nikoga nije izbo. Ili je možda izbo previše ljudi pa mu je sada dosadno. Mora da ga zato zovu Kila.**

Ja sam bio mrtvi dečak jer me je X-Fajer izabrao. Samo je trebalo da stojim mirno. X-Fajeru se nije dopadalo kada sam se mrdao. Neprestano me je vukao. Prilično mi je bilo muka, ali morao sam da slušam. Čak sam i želeo da slušam. Bilo je to kao kad sam prvi put probao kašasti grašak: bio je odvratan, ali morao sam da ga pojedem do kraja jer je greh bacati hranu.

Kada je otišao, još sam osećao njegove prste u rebrima. Čisto ludilo. X-Fajeru se dah oseća na cigarete i čokoladno mleko. Nisam se čak ni uplašio.

Na pijacu uvek idemo subotom. Sve je napolju, tako da se baš smrzneš dok čekaš da mama plati, a i moraš da držiš zatvorena usta da ti ne bi pobegli zubi. Vredi samo zbog svih gotivnih stvari koje možeš da gledaš, kao što su auto na daljinsko upravljanje ili samurajski mač (napravljen je samo od drveta, ali je ipak prilično strašan. Da imam čime, očas bih ga kupio, da njime teram provalnike).

Omiljena radnja mi je prodavnica slatkiša. U njoj se prodaju sve vrste *Hariboovih* poslastica. Želja mi je da probam sve ukuse koji postoje. Do sada sam probao otprilike pola. *Haribo* se proizvodi u milion različitih oblika. Šta god da postoji na svetu, tu je i *Hariboova* verzija za žvakanje. Kunem vam se, istina je.

* Engl.: *Clipz*, od *clip* – šaržer, ili možda, u mafijaškom žargonu, roknuti, ucmekati. (Prim. prev.)

** Engl.: *Killa*, od *killer* – ubica. (Prim. prev.)

Prave boce kole, crvi, milkšejkovi, medvedići, krokodili, jaja na oko, lutke, zmijski zubi, trešnje, žabe i još milion drugih. Najbolje su boce kole.

Ne sviđaju mi se samo žele bebe. One su okrutne. Mama je videla pravu mrtvu bebu. Viđa ih svaki dan na poslu. Nikada ne kupujem žele bebe da je ne bih podsećao.

Mama je svuda tražila mrežu za golubove. Izmolio sam u sebi molitvu da je nikada ne pronađe.

Ja: „Nije fer. Samo zato što ih se Lidija plaši.“

Lidija: „Beži, bre! Ne plašim se!“

Mama: „Ne mogu golubovi stalno da nam lete po kući; prljavi su, sve će nam isprljati.“

Ja: „To je bilo samo jednom. Bio je gladan, to je sve.“

Mama: „Ništa nemoj da mi se mrštiš, Harisone, neću da se raspravljam s tobom.“

Neki ljudi postavljaju mreže na balkonu da spreče golubove da ulaze. Ne slažem se s tim, oni nikome ne čine ništa nažao. Želim da se moj golub vrati. Čak sam sakrio i malo brašna za fufu u svojoj fioci za pantalone, naročito za njega. Ne želim da ga pojedem, želim da ga pripitomim da bi mi sleteo na rame. Naposletku, molitva mi je bila uslišena: na pijaci ne prodaju mreže za golubove. Kunem vam se, baš mi je laknulo!

Ja: „Ne brini. Ako se vrati, reći ću mu da pronađe drugi dom.“

Mama: „Nemoj više da mu iznosiš hranu. Nemoj da misliš da nisam videla ono brašno svud po balkonu, nisam blesava.“

Ja: „Neću.“

Mrzim kada mi mama pročita misli. Od danas pa nadalje, čekaću dok ona ne zaspi.

Pravio sam se da nisam video kada je Džordan ukrao telefon onoj ženi. Nisam želeo da mama pomisli da se slažem s tim; ona već ne podnosi Džordana jer on pljuje na stepenice. Bio sam kod Nodijeve tezge sa odećom. Sve sam lepo video dok je

mama plaćala za moj Čelsijev dres. U stvari su X-Fajer i Dizi ukrali toj ženi telefon. Bili su mnogo lukavi: sačekali su da počne da priča, zatim naleteli na nju da bi ispustila telefon. Uradili su to kao slučajno. Telefon je pao na zemlju, a onda se niotkuda stvorio Džordan, uzeo telefon i pobegao s njim. Ugurao se u gomilu i u trenutku se izgubio. Žena je tražila telefon, ali on je već bio nestao, ništa nije mogla da učini. Bilo je to čisto bekstvo. Džordanu ništa ne plaćaju što im pomaže, samo mu daju nekoliko cigareta ili nedelju dana slobode kada ga neće juriti da ga ubiju. I nije neki dogovor. Da sam ja na njegovom mestu, svaki put bih tražio cenera.

Moj novi Čelsijev dres malko previše grebe. Morao sam da stavim flaster na bradavice da se ne bi odrale. Ipak je strava. I mrtvi dečak je voleo Čelsi. Imao je pravi dres sa *Samsungom*, čak i dres za gostovanja. Nadam se da u raju postoje pravi golovi s mrežama, da ne moraš da trčiš po loptu sto kilometara svaki put kada daš gol.

Ovde ima milion kerova. Kunem vam se, kerova ima gotovo isto koliko i ljudi. Većinom su pitbulovi jer su oni najopasniji, možeš da ih upotrebiš kao oružje ako ostaneš bez metaka u pištolju. Najgori je Harvi. On je X-Fajerov. Ovaj ga tera da grize ljuljaške na igralištu, tako ostaje izuzetno strašan. Štaviše, on se drži za njih zubima i ljulja se u vazduhu kao pomahnitali helikopter. Kad god vidim da mi Harvi prilazi, samo prestanem da dišem, da ne bi nanjušio da se bojim.

Omiljeni pas mi je Azbo, on je samo blentav i dobroćudan. Upoznao sam ga kada smo ja i Din Griffin igrali fudbal na livadi, a onda se pojavio neki pas i uzeo nam loptu. Bio je to Azbo. Pojurili smo ga i pokušali da ga zaustavimo, ali bio je prebrz. Slučajno je probušio loptu. Sad nam je ostala samo moja plastična lopta. Ona vazda odleće jer je mnogo laka. To baš smara. Uskoro ću nabaviti pravu loptu; biće od kože pa neće odletati.

Jeste li znali da psi umeju da kijaju? Kunem vam se, istina je. Video sam rođenim očima. Azbo je žestoko kinuo. Isprva smo se zaprepastili. Niko to nije očekivao. Kinuo je jedno sto puta. Nije mogao da se zaustavi posle prvog, bio je kao mitraljez.

Svaki novi put vukao je za sobom naredni. Čak se i Azbo iznenadio. Dugo nije mogao da prestane.

Teri Muljator: „Alergičan je na pivo, taj fazon.“

Teri Muljator sipao je malo piva sebi na dlan i dao Azbu da pije, ali Azbo nije hteo da pije. Samo je složio tužnu facu i okrenuo glavu pa je počeo da kija. Ušli su mu mehurići u nos.

On se zove Teri Muljator jer stalno nešto mulja s krađenim stvarima. To je samo drugo ime za lopova. Uvek ga vidiš kako nosi poslednje što je ukrao. To su uglavnom diskovi ili mobilni telefoni, oni su najlakši. Pita te hoćeš li da ih kupiš čak i ako si samo klinac i nemaš para.

Teri Muljator: „Oćete da kupite ovo? Pravi bakar, вреди mnogo love.“

Din: „Šta da radimo s gomilom bakarnih cevi?“

Teri Muljator: „Ne znam. Možete da ih uvaljate.“

Din: „Zašto ih ti ne uvaljaš?“

Teri Muljator: „Upravo to i radim, taj fazon.“

Din: „Mislim, zašto ih ne uvaljaš nekome kome trebaju?“

Teri Muljator: „Dobro, sine, o'ladi kapislu. Samo sam pitao.“

Nismo ni imali kapislu! Kunem vam se, Teri Muljator je sav na tri ćoška. To je zato što pije pivo za doručak.

Obožavam da se olakšavam kada mama sipa izbeljivač u klozetsku šolju. Izbeljivač napravi silne mehuriće, pa je to kao da se olakšavaš na oblak. Čuvam se naročito za tu priliku. Niko ne sme da pusti vodu da odnese oblak dok se ja naročito ne išoram na njega. Pravim se da sam Bog, koji se olakšava na svoj omiljeni oblak. Video sam kako izgleda iznad oblaka. To je bilo onda kada smo leteli avionom. Stvarno smo bili iznad oblakâ. Zna li šta je tamo? Samo još neba. Kunem vam se, istina je. Samo još neba i još neba kome nema kraja. Iza toga je samo raj.

Mama: „Ne možeš da vidiš raj dok ne budeš spreman. Zato ga Bog skriva nebom.“

Ja: „Ali ipak je tamo negde.“

Mama: „Naravno.“

Želeo sam da ga vidim odmah. Želeo sam da vidim šta radi deda Solomon.

Ja: „Kladim se da igra 'kamen, papir, makaze' sa Isusom.“

Lidija: „Kladim se da vara.“

Ja: „Šta! To nije varanje!“

Lidija: „Saberu se!“

Deda Solomon kaže da makaze u stvari pobeđuju kamen jer se kamen naposljetku toliko umori od silnih uboda da se raspadne. Svako ko kaže da kamen pobeđuje makaze samo je odveć lenj da sačeka do kraja. To je jedino čega se sećam da je on rekao jer je umro dok sam još bio mali. Ali ipak je istina. Svako ko kaže da je to varanje obična je budala.

Lidija je mislila da će se avion srušiti. Bilo je to na drugom letu, onom od Kaira do Engleske. Sedeli smo odmah do krila. Videlo se kako podrhtava dok se krećemo. Nisam se plašio. Ako se avion sruši, najbolje je sedeti odmah do krila, tamo je on najjači. Čak je i tata tako rekao. Podrhtavanje nije ništa neobično.

Ja: „Gle! Još više se trese! Ima da otpadne!“

Lidija: „Prestani!“

Mama: „Harisone! Prestani da se izmotavaš. Veži pojas.“

Nismo se srušili. Molio sam se za to pre nego što smo poleteli.

Kada sam se vratio kući iz škole, pred zgradom je bila policija. Bila su dva policijska automobila i gomila pandura koji su pretraživali žbunje i kontejnere kao da su izgubili nešto važno. Među pandurima je bila i jedna žena. Kunem vam se, bilo je baš šašavo. Želela je da bude muškarac. Imala je na sebi istu

pandursku odeću i sve ostalo. Ispitivala je decu; niko nije smeo da ode kući dok ga ne ispitaju. Bilo je strava. Mislim da su žene panduri odlična zamisao. One samo pričaju s tobom umesto da te sve vreme udaraju.

Pijanac: „Hoćete li da mi pokažete kako stavljate te lisice? Bio sam nevaljao dečak, mislim da me treba izlupati po dupetu.“

Žena pandur: „Pripazi!“

Žena pandur nas je samo pitala za mrtvog dečaka. Znamo li gde je bio tog dana i je li ga ko jurio. Jesmo li приметili išta neobično. Samo smo rekli da nismo. Da ništa ne znamo. Da bismo voleli da znamo više, ali da ništa ne možemo da učinimo.

Din: „Imate li kakve tragove?“

Ja: „Nije ona šinter!“*

Din: „Tragove zločina, gluperdo.“

Žena pandur: „Još istražujemo.“

Din: „Ako nešto čujemo, poslaćemo vam poruku. Koji vam je broj telefona?“

Žena pandur: „Barabo.“

Onda su panduri morali da odu. Harvi je hteo da odgrize retrovizor s vrata jednih pandurskih kola. X-Fajer ga je pujdao na to. Kila i Dizi su navijali. Šturnuli su tek kada su panduri izvadili suzavac i hteli da ga naprskaju Harviju u lice. Ljudi od njega samo oslepe, ali pse ubija u roku od pet sekundi.

Ja: „Video sam gde su ubili mrtvog dečaka, bilo je krvi na sve strane.“

Din: „Voleo bih da sam to video.“

Lidija: „Ja ne želim to da vidim.“

Ja: „Želiš. Samo si se smorila jer nisi videla. Bila je kao reka. Moglo je u njoj i da se pliva.“

Lidija: „Saberu se.“

* Na engleskom reč *lead* može da znači i „trag“ i „uzica“. (Prim. prev.)

Želeo sam čak i da uskočim u nju kao riba. Kad bih dovoljno dugo držao vazduh, mogao bih da zaronim do samog dna, a ako bih još bio živ kad bih izronio, to bi bilo kao da je mrtvi dečak još tu. On bi mogao da bude moj vazduh ili svetlost koju sam video kada sam ponovo otvorio oči. Zadržao sam dah i pokušao da osetim kako mi curi krv. Nisam mogao to da osetim. Kad bih znao da će mi krv iscuriti za pet minuta, samo bih ispunio tih pet minuta svim svojim omiljenim stvarima. Pojeo bih brdo kineskog pirinča i šorao na oblak i zasmijavao Agnes svojom smešnom facom, onom kada uzrikavam očima i gurnem jezik pravo u nos. Kad bi znao, bar bi mogao da se pripremiš. Inače nije fer.

„Paradidl“ samo znači niz udaraca u bubanj. To mi je omiljena reč dana. Na muzičkom smo svirali bubnjeve. Paradidl je kada udaraš u bubanj baš brzo dvema palicama pa zvuk duže traje. Obožavam paradidl jer zvuči kao zvuk koji proizvodi. Kunem vam se, baš su se lepo dosetili.

Veliki bubanj na dnu (bas bubanj) ima pedal. U stvari se svira nogom. Strava je. Ljudi mahom udaraju u bubnjeve prejako, kao da hoće da ih polome. Za njih je to samo igra. Ja udaram tek toliko snažno da proizvedem lep zvuk. Pokazao sam Popi Morgan kako da pomera nogu da bi na bas bubnju zadržala isti obrazac. Lakše je ako se broji u glavi. Uvek se broji do četiri. Na svaki se gazi pedala. Ovako:

1 2 3 4

1 2 3 4

I samo ponavljaš dok god zvuči kako treba. Ili možeš da gaziš pedal na jedan i tri da bi napravio brži ritam:

1 2 3 4

1 2 3 4

Ali taj je malčice prebrz; osetiš se blesavo, kao da ćeš da padneš sa stolice. Dok sam pokazivao Popi Morgan kako da svira bas bubanj, slučajno sam joj pomirisao kosu. Prišao sam preblizu i samo je pomirisao. Popi Morgan ima kosu žutu kao sunce. Kada mi se osmehne, meni se prevrne stomak. Nemam pojma zašto.

S mog balkona vide se samo parking i kontejneri. Reka se ne vidi jer drveće zaklanja pogled. Vide se kuće i kuće. Na sve strane redovi i redovi kuća nalik gomili zmija i manjih zgrada u kojima žive stari ljudi i nenormalci (nenormalcima Džordanova mama zove ljude koji nisu čisti u glavi. Neki su se rodili takvi, a neki su postali takvi jer su pili mnogo piva. Neki od njih izgledaju isto kao pravi ljudi samo što ne umeju da sabiraju i da čestito pričaju).

I mama i Lidija hrkale su kao ludi prasići. Obukao sam jaknu i uzeo malo brašna. Bilo je veoma kasno. Helikopteri su opet napolju tražili provalnike, čuo sam ih u daljini. Hladan vetar grizao me je za kosti kao pobesneli pas. Šumelo je drveće iza nebodera, ali reka je spavala. Tata i Agnes i baba Ama svi sanjaju mene, gledaju me kao da sam na televiziji. Golub oseća da ga čekam; vratiće se noćas, jednostavno znam.

Sačekao sam da se vetar skloni, zatim stavio lepu gomilicu brašna na ogradu. Nadugačko sam je rasuo da bi golub mogao da je vidi čak i sa nekoliko kilometara. Bedak, vetar se vratio za tili čas i sve oduvao! Samo sam se nadao da je golub namirisao moj plan i da će se vratiti. Volim njihove narandžaste nožice i to kako mrdaju glavom dok hodaju, kao da slušaju nevidljivu muziku.

Volim što živim na devetom spratu; možeš da gledaš dole i dok god previše ne izviriš, niko na zemlji i ne zna da si tu. Hteo sam da pljunem, ali tada sam spazio nekoga pored kontejnera

pa sam progutao pljuvačku. Klečao je na tlu kraj kontejnera za boce. Gurao je ruku pod njega kao da mu je tamo nešto ispalo. Nisam mu video lice jer je imao kapuljaču na glavi.

Ja: „Možda je provalnik! Brzo, helikopteru, evo čoveka koga tražiš! Obasjaj onamo dole svojim reflektorom!“ (Kazao sam to samo u glavi.)

Izvukao je nešto ispod kontejnera. Bilo je skroz umotano. Osvrnuo se na sve strane a potom odmotao zamotuljak, a ja sam ispod video nešto blistavo. Video sam ga samo na tren, ali mora da je bio nož. Ne mogu da se setim ničega drugog što je tako blistavo i šiljato. Opet ga je umotao i gurnuo u pantalone, potom hitro odjurio prema reci. Baš je bilo čudno. Helikopteri ga nisu čak ni videli. Nisu pošli za njim niti šta drugo, bili su previsoko. On trči baš smešno, kao devojčica, izbacuje laktove. Kladim se da sam brži od njega.

Hteo sam da nastavim da gledam za slučaj da se desi još nešto, ali opasno sam morao da pustim pevcu krv. Čekao sam dokle god sam mogao. Ne znam zašto se golub nije pojavio. Misli da ćemo ga ubiti, ali nećemo. Samo želim nešto što je živo da ga hranim i učim trikovima.

Posmatrao sam izlazak sunca i ispratio dečaka u školu; svaki dan započinem s ukusom njegovih snova u ustima. Sa ukusom svih vaših snova. Sa ove visine izgledate tako nevini, tako vredni. Po tome kako se sjatite oko nečega što vas zanima, ili kako bežite od nametanja, sličniji smo vam no što nam to priznajete. Ali ne odveć slični.

Ovo sam ja na devetom spratu, smešten na prozorskoj dasci, gde mirno varim svoj poslednji obrok od prosa. Ovo ja žalim vas, jer vam je život tako kratak i nikada ništa nije pošteno. Nisam poznavao dečaka koji je umro, nije bio moj. Ali znam kako izgleda majčinska tuga, znam kako prianja kao one žilave kupine što uspevaju kraj auto-puta. Žao mi je, i sve to. A sad čuvajte glavu, moram da. Odnese ga vetar. Ne ubijajte glasnika.

Svaki put kada neko zalupi vrata, meni se stan zatrese. Lepo se oseti. Kada neko zatvori vrata, to osete i svi ostali. Šašavo je, kao da svi živimo u istoj velikoj kući. Možeš da se praviš da je zemljotres. Gospodin Tomlin je rekao da se zemljotresi javljaju

samo u onim delovima sveta gde su stene previše golicljive. Svi su se smejali. Gospodin Tomlin je baš duhovit. Zbija bolje šale od Konora Grina.

Ne sviđa mi se samo kada vika postane preglasna. Tada hoću da iskočim iz kože. Zvuči kao da dolaze razbojnici da nas ubiju. Kada se vikanje mnogo približi, samo pojačam zvuk na televizoru da ga prigušim.

Ako dođu neki razbojnici, na meni je da ih oteram. Tome služi muškarac u kući. Uvek držimo lanac na vratima i zaključane brave da razbojnici ne mogu da uđu. Ako uđu, moramo da ih izbodemo viljuškom (ne možeš da ih izbodeš nožem jer je to ubistvo. Viljuškom nije. Viljuškom je samo samoodbrana). Staću ispred Lidije da je zaštitim. I ispred mame ako bude kod kuće. Dok se ja borim s razbojnicima, Lidija ili mama zovu policiju. Ciljao bih u oko jer je ono najmekši deo. To bi ih samo oslepilo. Potom, kada više ništa ne budu videli, izgurao bih ih napolje i u lift. Lift je bezbedan.

To je samo u slučaju da dođu razbojnici. Možda se to nikada i ne desi.

Pogledao sam kroz špijunku. Bile su samo Mikita i Šanel. Otključao sam brave i pustio ih unutra.

Mikita: „Šta je ovo, obezbeđenje?“

Lidija: „Samo ih pusti unutra, Harisone.“

Ja: „Ne zovi me Harisone, nisi mi ti mama.“

Kunem vam se, Lidija uvek izigrava gazdu kada joj dođu drugarice. Uvek se pravi važna i govori mi da idem u svoju sobu da radim domaći. Ne želim da idem u svoju sobu. Ona želi da odem samo da bi mogle da gledaju *Holiouks*.^{*} Misle da je to najbolja serija na svetu. A u njoj nema ničega sem ljudi

^{*} *Hollyoaks* – britanska sapunica o omladini koja živi u izmišljenom predgrađu Holiouksu i pohađa tamošnji koledž. (Prim. prev.)

koji se neprestano ljube. Ponekad se čak i neki dečak ljubi s nekim drugim dečakom! Bogami, istina je! Prosto su odvratni.

Ja: „Reći ću mami da ste gledale ljubljenje. Odvratno je.“

Onda mi Lidija zatvori vrata u lice. Sačeka da priđem baš bližu, zatim zatvori vrata. Mnogo je pokvarena. Ranije mi nikada nije zatvarala vrata u lice. Sada to stalno radi samo da bi njene glupave drugarice mogle da mi se smeju.

Ja: „Pusti me unutra!“

Lidija: „Mikita ne želi da uđeš. Stalno je štipaš za zadnjicu.“

Ja: „Ne izvodi besne gliste! Ne štipam je!“

To nije istina. Nikada nisam uštinuo Mikitu za zadnjicu. Radije bih gurnuo prste u mravinjak s crvenim mravima. I Mikita i Šanel su malo luckaste, stalno se hvališu time s koliko su se dečaka žvalavile (to znači žešće ljubljenje). Mikita ima ruž boje trešnje. Čak ima i ukus kao trešnja. Stalno ga stavlja na usne. Kaže da želi da bude lepa i slatka kada me bude ljubila.

Ja: „Nikada me nećeš poljubiti. Ima samo da zbrišem.“

Mikita: „Kuda? Nema kuda da se pobegne. Nemoj da se plašiš samo zato što me mnogo voliš.“

Ja: „Ne volim te. Voleo bih da upadneš u neku rupu.“

Mikita bi mogla da bude lepa kad bi držala zatvorena usta. Sela mi je na ruku i sav sam se uzbudio. Bila je to samo slučajnost, nisam hteo da joj opipam zadnjicu. U svakom slučaju, mnogo se pravi važna, vazda psuje naš televizor samo zato što je od drveta i što je veoma star. Kupili smo ga u prodavnici polovne robe; pripadao je jednom mrtvacu. Slika se ne pojavljuje odmah, mora da se sačeka da se zagreje. Kada se slika pojavi skroz je tamna, a potom se pojave prave boje. Sve to traje sto godina. Možeš čak i da odeš da pustiš pevcu krv dok čekaš da se pojavi slika kada uključiš televizor. Probao sam to i pali.

Mikita neće ići na sahranu mrtvog dečaka. Nije ga poznavala.

Mikita: „Čemu, čoveče? Sve sahrane su iste, taj fazon.“

Ja: „Samo iz poštovanja.“

Mikita: „Ali ja ga ne poštujem. Sâm je kriv što su ga ubili, nije trebalo da se kurči. Kad se igraš vatrom, ima da se opečeš, taj fazon.“

Ja: „Ne znaš o čemu pričaš, nisi ni bila tamo. Nije se ni s kim kurčio, ubica je samo želeo njegovu klopku iz *Džoove piletine*.“

Mikita: „Kako god. Nemaš ti pojma, ti si običan klinac.“

Ja: „Nemaš ni ti. Bogami, ti si obična budala.“

Mikita: „*Bogami, bogami! Bogami!* Samo keveš kô neko kućence. Sklanjaj mi se sad, smaraš me.“

Ja: „Mene smara tvoja faca, imaš usne kao riba.“

Odmaglio sam dok se nisam previše razbesneo. Ako mi Mikita ikada lupi žvaku, ubiću je. Mnogo je odvratna i ima debele ruke.

Vrata tržnog centra otvaraju se čarolijom. Ne moraš ni da ih pipneš. Tamo je veliki znak na kome su napisana sva pravila:

ZABRANJENO PIJENJE ALKOHOLA

ZABRANJENA VOŽNJA BICIKLOM

ZABRANJENO UVOĐENJE PASA

ZABRANJENA VOŽNJA SKEJTBORDOM

ZABRANJENO PUŠENJE

ZABRANJENO IGRANJE LOPTOM

Ispod pravih pravila neko je hemijskom olovkom napisao jedno novo pravilo:

ZABRANJENO ZA KALAŠTURE

Kalaštura je devojka koja stalno želi da joj napraviš dete. O njima mi je pričao Din Griffin.

Din: „Ako poljubiš kalašturu, ona svaki put rodi dete. Dovoljno je da je malo duže gledaš pa da zakevi. One su pokvarene, čoveče, bolje ih zaobiđi.“

Ne želiš čak ni mnogo da im prilaziš, imaju kraste po licu i osećaju se na cigarete. I deca im se osećaju na cigarete. Praveli smo se da će nas kalaštura uhvatiti. Bile su zombiji i jurile nas, te smo morali da 'vatamo štraftu. Kad bi nas neka od njih poljubila, pretvorili bismo se u kalaštura zombije. Bilo je mnogo smešno. Umakli smo im za dlaku.

Din mi je drugi najbolji drug. On mi je najbolji drug u školi, a Džordan mi je najbolji drug van škole. Din mi je kazao da stavljam novac za ručak u čarapu da ga pljačkaši ne bi pronašli. On to stalno radi, sad ga više nikada ne pljačkaju.

Pokušao sam, ali napravila se prevelika kvrga. Nisam mogao ljudski da hodam. Tako držim svoj novac za ručak u džepu. Ionako me niko neće opljačkati, ništa im nisam uradio.

Ja: „Misliš li da je mrtvi dečak sâm kriv što su ga izboli? Tako je rekla drugarica moje sestre. Ja joj ne verujem. Mislim da je možda kalaštura. Misliš li da će uhvatiti onoga ko je to uradio?“

Din: „Ne bih se na to kladio, ovdašnji panduri nemaju potrebne veštine. Treba da pozovu forenzičare, oni bi rešili slučaj očas posla.“

Ja: „Šta su forenzičari?“

Din: „Oni su kao najbolji detektivi u Americi, znaju najbolje fore i mogu da pronađu tragove na koje niko drugi nije ni pomislio. Nije to samo na televiziji, to je stvarno. Gledao sam jednu seriju u kojoj je neka banda išla unaokolo i razbijala ljude, zveketala ih bezbol palicama i skakala im po lobanji i tako to.“

Ja: „Zašto?“

Din: „Nemam pojma, čisto iz zajebancije. I nije bilo nikakvih svedoka niti čega drugog, ali forenzičari imaju neki naročiti računarski program koji ume da prepozna koje patike imaš

samo po šari na donu, kapiraš? Uporedili su otiske stopala na mrtvačevom licu sa otiscima ubice i tako su ga uhvatili. Mnogo dobra fora.“

Ja: „To jeste dobra fora. Treba isto to ovde da urade. Možda mi možemo da pronađemo otiske stopala.“

Din: „Možda, ali naša tehnologija je sranje, čoveče, taj fazon. Nemamo čak ni odgovarajuću opremu. Ej, pazi malo!“

Teri Muljator zamalo nije udario u nas. Trčao je kao sumanut. Nije nas ni video. Pod miškom je imao veliku tacnu pilića. Znao sam da mu je preteška. Tacna mu je iskliznula i nekoliko pilića je palo. Teri Muljator nije ni stao, samo je nastavio da trči. Skroz je iskolačio oči od silne usredsređenosti, bilo je mnogo smešno. Morali smo da mu odskočimo s puta.

Mesar: „Vrati se ovamo, dripčino!“

Mesar je pokušao da ga stigne, ali bio je predebeo. Samo je digao ruke. Ostali pijanci čekali su napolju na velikim stepenicama biblioteke. Svi su uzeli po pile i razbežali se svako na svoju stranu. Čak je i Azbo pobegao. Pomislio je da se radi o igri. Lajao je kao lud. Mi smo i želeli da pobegnemo. Kunem vam se, bilo je mnogo smešno. Din je rekao da treba tuda da prolazimo svaki dan. Dogovorili smo se da nam to bude novo pravilo.

Ja i ne znam gde su pravi pilići. Svi ih kupuju već mrtve i očerupane. Baš je šašavo. Nedostaju mi njihova lica. Krasne su bile njihove mrtve oči, kao da su sanjale o svim lepim vremenima kada su oni trčkarali svud unaokolo po suncu i ključali jedni druge u glavu.

Pile: „Ključ ključ ključ ključ!“

Ostali pilići: „Ključneš nas malo!“

Kada beba umre, moraju da joj nadenu ime inače neće otići u raj. Ponekad su isuviše tužni da smisle neko ime. Onda mama

smisli neko ime umesto njih. Obično ih uzima iz Biblije. Ako majka ne veruje u Bibliju, onda mama umesto toga uzme ime iz novina. Danas je umrla jedna beba. Bila je ektopična.

Mama: „To je kada raste van materice. Ništa ne može da se uradi. Nekada naprosto zalutaju.“

Mama je morala da nadene mrtvoj bebi ime. Nazvala ju je Kejti, po jednoj ženi iz novina. Bebina mama je bila mnogo zadovoljna. Baš joj se dopalo ime.

Ja: „Sledeći put kada umre neka beba, možeš da je nazoveš Harison. Svidelo bi joj se to.“

Mama: „Ne mogu to da radim, to donosi nesreću.“

Ja: „Kako?“

Mama: „Jednostavno donosi. Harison je tvoje ime. Ne želim da ga ima iko drugi.“

Ime služi da te Isus pronađe. Inače Isus neće znati koga traži i ti ćeš samo zauvek lebdeti u svemiru. To bi bilo strašno. Šta ako bi upao u Sunce, spržio bi se kao ljudski tost!

Dobro je, mrtve bebe odrastaju u raju. Kunem vam se, pao mi je kamen sa srca. Bilo bi mi mrsko da zauvek ostanem beba. Nikada ne bih naučio da pišem ili govorim. Bio bih beskoristan. Čak se i ne sećam kako je to biti beba. Uglavnom sam spavao. Bilo je mnogo dosadno. Kad bih zauvek bio takav, verovatno bih poludeo od glave do pete.

Trebalo bi da kod kontejnerâ ima otisaka stopala; trebalo bi da su ostali tamo, kao kad skočiš u baricu pa iskočiš. Potražio sam ih pre škole, ali nije ih bilo. Možda je ubica imao naročite patike bez šare, ili možda naprosto nije pritisnuo dovoljno snažno da ostavi trag. Ja uvek pritiskam snažno, tako se prave najbolji oblici. Odmor može da služi za skakanje u barice, pogotovo ako pada kiša i u blizini ima previše nastavnika za bombaša

samoubicu. Izveo sam opak skok. Zatim sam se ukipio da me ne bi posrao golub, ali on je samo proleteo. Nisam bio siguran je li to bio moj golub, bio je predaleko. U Engleskoj ptičji izmet znači sreću. Svi se slažu u tome.

Ja: „Čak i ako ti se posere na glavu?“

Konor Grin: „Nije važno na šta dok god padne na tebe. Može gde hoćeš.“

Ja: „Šta ako ti uđe u oči? Šta ako ti uđe u usta pa ga pojedješ?“

Konor Grin: „I dalje je sreća. Sva govna su sreća. Svi to znaju.“

Vilis: „Mora da je Hari onda mnogo srećan pošto miriše na govna.“

Kunem vam se, mnogo sam se razbesneo kada je to rekao, hteo sam da ga satrem, ali bilo je previše nastavnika u blizini. Morao sam da progutam bes.

Din: „Nismo pričali s tobom, krele. Idi beri krompir s kevom.“

Konor Grin: „Idi kresni kravu.“

Vilis je samo kazao nešto na svom jeziku i pobegao; protrčao je pravo kroz baricu i upropastio igru. Sledeći put kad me bude uvredio, ima da ga šutnem u jaja.